

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/185/2022
Identifikačné číslo spisu:	1112213358
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1112213358.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F.. D.. P. Q., narodeného X. Z. XXXX, E., E. XXX/X, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o 14.882,46 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12C/93/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2022 sp. zn. 5Co/65/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. januára 2016 č. k. 12C/93/2012 - 95 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal na žalovanej zaplata sumy 14 882,46 eur s úrokom ako náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (pre znehodnotenie pohľadávky prihlásenej do konkurzného konania jej nezaradením do zoznamu prihlásených pohľadávok) a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V rozsudku právne zdôvodnenom (pokiaľ šlo o vec samu) ust. § 3, § 9 ods. 1 a 2 a § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“) a § 44 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (platného a účinného v čase vzniku žalobou tvrdenej škodovej udalosti) dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby prakticky preto, že žalobca nepreukázal zákonné predpoklady zodpovednosti štátu a to ako nesprávny úradný postup konkurzného súdu, tak ani existenciu škody.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu v poradí druhým rozsudkom z 31. mája 2022 sp. zn. 5Co/65/2022 I. rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.

z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i viacerých ďalších zákonov, ďalej tiež len „CSP“) potvrdil a II. žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení tohto svojho rozsudku (ktorým rozhodol rovnako ako v prípade prvého rozsudku z 28. júna 2018 sp. zn. 5Co/253/2016, zrušeného uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ - z 27. januára 2022 sp. zn. 6Cdo/21/2019) okrem výslovného zdôraznenia upovedomenia žalobcu o termíne verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky aj na mailovej adrese Q., známej mu z inej veci, nad rámec poukazu na skutkové i právne závery súdu prvej inštancie, stotožnenie sa s nimi a záver o neopodstatnenosti odvolania považoval predovšetkým za správny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní porušenia konkurzným súdom žiadnej povinnosti a teda aj o nemožnosti usúdenia na nesprávny úradný postup, keďže žalobca prítomný na prieskumnom pojednávaní v konkurznom konaní voči spoločnosti Livaplast, s.r.o. (12. marca 2007) nevzniesol námietku neúplnosti zoznamu konkurzných pohľadávok a svoju pohľadávku priznanú mu platobným rozkazom (Okresného súdu Bratislava III z 8. januára 2004 sp. zn. 42Rob/2/04) osobitne na takomto pojednávaní neprihlásil. Pre absenciu nesprávneho úradného postupu preto nemohli byť splnené ani ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu, najmä nie existencia škody vo výške sumy prisúdenej platobným rozkazom, nakoľko pre výmaz úpadcu po zrušení konkurzu nebol uspokojený žiaden z veriteľov a nebola daná ani možnosť domáhania sa náhrady od konateľov úpadcu, dôvodil tiež odvolací súd.

3. Aj proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, ktorým navrhol zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie odvolaciemu súdu (?). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 420 ods. 1 písm. f) aj § 421 ods. 1 písm. a), b) aj c) CSP. Tzv. zmätočnosťnú vadu na ujmu svojho práva na spravodlivý proces podľa dovolateľa založili ako pochybenia oboch nižších súdov spočívajúce v nedostatočných odôvodneniach (nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti) ich rozhodnutí a nevykonaní navrhnutých dôkazov, tak aj opätovné nedoručenie mu upovedomenia o verejnom vyhlásení rozsudku elektronicky (tentoraz z dôvodu nedoručenia na e-mailové adresy a@b.c a a@b.c a vadného doručovania na adresu uvedenú odvolacím súdom, ktoré ale technicky neprešlo). V prípade namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci sa opäť prakticky obmedzil len na argumentáciu za pomoci rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4MCdo/20/2009 a na nezaobreranie sa nižšími súdmi otázkou majetkových pomerov dlžníka v čase vyznačenia právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu bez toho, aby vymedzil právnu otázku, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (resp. viac takýchto právnych otázok) a aby tiež objasnil akceptovateľnosť ním zvoleného postupu, predstavovaného namietaním naplnenia hneď všetkých troch skutkových podstat nesprávneho právneho posúdenia veci, zanesených zákonodarcom do ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

4. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) fyzická osoba s predpísaným právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP) ako strana sporu, v ktorej neprospech boli vydané obe dovolaním napádané rozhodnutia (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Postupom bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) pritom dospel k záveru, že tentoraz dovolanie v časti opieranej o úpravu z § 420 CSP za prípustné považovať nejde a v časti opieranej o úpravu z § 421 CSP nejde usúdiť ani na vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami.

6. Najvyšší súd v minulosti opakovane uviedol (napr. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016 alebo 5Cdo/255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa (dnes „inštancie“), sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V danom prípade sa dovolaním uplatňovali (popri sebe) dovolacie dôvody (a súčasne dôvody prípustnosti dovolania) podľa § 420 písm. f) CSP i podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) aj c) rovnakého zákona.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

9. V danom prípade žalobca (dovolateľ) vyvodzoval (primárne) prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ dôsledok postupu v podobe znemožnenia ním procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a to v takej miere (intenzite), že tu už treba hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na vecné rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z vyššie uvedeného odôvodnenia vyplýva, že dovolateľ prípustnosť dovolania v časti opieranej o ustanovenie § 420 písm. f) CSP odôvodnil opätovne argumentáciou, že v čase pristúpenia odvolacieho súdu k verejnému vyhláseniu napádaného rozsudku bez nariadenia pojednávania neboli splnené podmienky pre takéto rozhodovanie (z dôvodu nedoručenia odvolateľovi a neskoršiemu opätovnému dovolateľovi upovedomenia o termíne verejného vyhlásenia rozsudku na ním uvádzané e-mailové adresy a naopak doručovanie na adresu uvádzanú odvolacím súdom, ktoré však nebolo úspešné) a tiež námietkou nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) rozhodnutí oboch nižších súdov, resp. nevykonania nimi navrhnutých dôkazov.

13. Najvyšší súd už vo svojom skoršom rozhodnutí v tejto veci (v kasačnom uznesení sp. zn. 6Cdo/21/2019) uviedol, že podmienky rozhodnutia súdom za pomoci inštitútu verejného vyhlásenia rozsudku (bez nariadenia pojednávania) v režime aktuálnej procesnej úpravy (platnej a účinnej i v čase rozhodovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci) vymedzuje ustanovenie § 219 ods. 3 CSP (podľa

ktorého vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením; pričom ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami) a to v spojení s ustanoveniami § 177 ods. 2 písm. c) CSP (podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak to ustanovuje tento zákon), jeho § 378 ods. 1 (podľa ktorého na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak) a § 385 ods. 1 zákona, o ktorom je reč (podľa ktorého na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem). Pri vyjdení z obsahu takejto úpravy však dovolateľovi namietajúcemu opätovné nariadenie sa ňou zo strany odvolacieho súdu za pravdu dať nešlo.

14. Z obsahu spisu totiž bezpečne vyplýva ako to, že v súvislosti so zámerom odvolacieho súdu i po druhý raz rozhodnúť rozsudkom verejne vyhláseným bez nariadenia pojednávania predsedníčka senátu vydala pokyn na upovedomenie o termíne, kedy sa tak má stať a to osobitne u žalobcu (č. l. 171 spisu) a že prvý pokus o doručenie upovedomenia na e-mailovú adresu T. zo 16. mája 2022 skončil oznámením o nedoručiteľnosti pre nemožnosť nájdenia zadanej e-mailovej adresy (č. l. 172 a 173), tak i to, že po zistení ďalšej e-mailovej adresy žalobcu Q. zo spisu súdu prvej inštancie zn. 10C/4/2017 (vedeného odvolacím súdom pod sp. zn. 5Co/46/2022) a urobení o tom záznamu (č. l. 175) bol oznam o termíne verejného vyhlásenia rozsudku zaslaný žalobcovi 19. mája 2022 aj na túto adresu (č. l. 176), u ktorej ale odporuje skutočnosti tvrdenie z dovolania, že aj tam zaslané upovedomenie „technicky neprešlo“ (č. l. 194), keď naopak je pravdou, že už v deň zaslania e-mailu, t. j. 19. mája 2022 o 13.23 z ostatnej uvedenej adresy prišla odpoveď v znení „Vďaka - len neviem akej veci a na ktorom okresnom súde sa táto vec týka. Prosím oznámiť. S pozdravom F. D.. P. Q.-A. 19.5.2022“ (č. l. 177) a bez ohľadu na úspech ďalšej komunikácie (v rámci ktorej bola žalobcovi poskytnutá ním požadovaná informácia) tak namiesto mohol byť len záver, podľa ktorého tentoraz už k riadnemu upovedomeniu žalobcu o termíne verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu už došlo.

15. Pokiaľ šlo o námietku nepreskúmateľnosťou rozhodnutí nižších súdov, v odôvodnení rozsudku súd (rozumej súd prvej inštancie - pozn. najvyššieho súdu) uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd potom v odôvodnení rozhodnutia uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté (§ 393 ods. 2 CSP).

16. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (II. ÚS 3/97, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03, I. ÚS 50/04 a IV. ÚS 252/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu,

teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor), znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súvislosti porovnaj najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení len výnimočne).

18 Bez ohľadu na diskusie o tom, do akej miery a či vôbec sú závery z práve priblíženého stanoviska použiteľnými aj v podmienkach novej úpravy procesného práva (ktorá najmä už nepracuje s pojmom „iná vada“, poznaným skoršou úpravou a uvedeným aj v prvej vete stanoviska) potom platí, že za postup súdu na újmu práva strany sporu na spravodlivý proces možno i po 1. júli 2016 považovať len tak závažné nedostatky v argumentácii, v dôsledku ktorých buď vôbec nemožno získať objektívnu vedomosť o dôvodoch, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom alebo tu taká možnosť síce je, avšak súdom poskytnuté dôvody buď nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu a/alebo právnemu rámcu, v ktorom sa súd pohybuje, alebo dôvody ponúknuté súdom odporujú zásadám elementárnej logiky. Spravidla tu tak pôjde ako o prípady, ktoré vykazujú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, teda napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

19. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (dnes aj strany sporu, II. ÚS 76/07).

20. V posudzovanom prípade obsah spisu podľa názoru dovolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Za takú vadu pritom v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na ktorých ani v tomto prípade nevznikol dôvod nič meniť, nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Odvolaciemu súdu totiž pri potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie a stotožnení sa aj s jeho dôvodmi zásadne postačovalo konštatovanie správnosti dôvodov z napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP, prvá časť vety), pričom pri dopĺňaní argumentácie, pokiaľ sa rozhodol i pre túto možnosť (druhá časť vety z ostatného spomínaného ustanovenia), to jediné, na čo bol povinný vziať zreteľ, bolo, aby sa doplnenie dôvodov, slúžiacich na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nedostalo do faktického stretu s takto dopĺňanými dôvodmi (teda aby si dôvody použité súdom jednej i druhej inštancie vzájomne neprotirečili) a aby nevykazovalo znaky prekvapivosti (čím treba rozumieť, aby jednak nedošlo k nečakanému použitiu skôr nepoužitej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti sa k jej použitiu vyjadriť a na druhej strane aby tu neboli právne či skutkové úvahy činiace z dosiaľ nesporných skutočností sporné alebo naopak).

22. Pokiaľ sa dovolaním namietali nedostatky v procese dokazovania, dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečiť dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie

strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu porovnaj R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu porovnaj R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/36/2011 a 7Cdo/86/2012).

23. Ani prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu porovnaj R 42/1993, ale aj 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, resp. i 7Cdo/248/2012).

24. Zo všetkých vyššie priblížených dôvodov preto možné bolo dospieť len k tomu záveru, že žalobca zaťaženie konania pred nižšími súdmi tzv. zmätočnosťou vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP vytýkal neopodstatnene a pretože v prípade tohto dovolacieho dôvodu (a dôvodu prípustnosti dovolania) idú prípustnosť a dôvodnosť dovolania takpovediac ruku v ruku (čo znamená, že ak je dovolanie pre tzv. zmätočnosť prípustným, je aj dôvodným a naopak aj medzi pojmy neprípustnosť a nedôvodnosť treba vložiť obrazné znamienko rovnosti), jediným možným spôsobom rozhodnutia o dovolaní (v prípade jeho opretia o tento dôvod) bolo jeho odmietnutie.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 CSP

25. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

28. Pri dovolaniach podľa § 421 ods. 1 písm. b) aj c) CSP rozhodovacia prax dovolacieho súdu pomerne dôsledne rozlišuje medzi prípustnosťou dovolania a jeho dôvodnosťou. To pri obraznom „rozmenení na drobné“ znamená, že v prípade namietania (dovolaní) existencie niektorej zo skutkových podstát nesprávneho právneho posúdenia veci, urobených súčasťou týchto ustanovení sa

(na rozdiel od už vyššie spomínaných dovolaní pre zmätočnosť, ale aj od prípadu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v ktorom je súčasťou skutkovej podstaty nesprávneho právneho posúdenia odklon, teda to, že nastal, resp. že sa ho odvolací súd dopustil) najskôr skúma, či je dovolanie procesne prípustné - teda či je pravdivým tvrdenie dovolateľa, že u otázky dovolaním nastoľovanej ide (posudzované k času podania dovolania) buď o otázku dosiaľ dovolacím súdom neriešenú alebo o takú, pri ktorej riešení pretrváva stav rozdielnosti rozhodovania. Až po kladnom (pozitívnom) zodpovedaní si otázky prípustnosti dovolania (čo u dovolaní, ktorých prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, znamená neúspech snahy dovolacieho súdu presvedčiť dovolateľa, že nastolená otázka už v skutočnosti riešená bola) sa následne posudzuje dôvodnosť dovolania, t.j. jeho vecná opodstatnenosť, ktorá súvisí s tým, či tu dovolací súd vezme za svoje riešenie ponúkané odvolacím súdom (a dovolanie meritórne zamietne) alebo naopak riešenie preferované dovolateľom (kedy napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti pôvodcovi zrušeného rozhodnutia na ďalšie konanie).

29. Pri vyjdení z práve uvedeného dovolateľovi bolo treba vytknúť nielen to, že sa ani nepokúsil o sformulovanie rozhodnej a odvolacím súdom podľa neho nesprávne riešenej otázky, ale i to, že ani žiadnym spôsobom nevysvetlil, v čom konkrétne mala spočívať nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (spochybnenie rozhodnutia ktorého je aj obraznou vstupnou bránou k prípadnému následnému spochybneniu i rozhodnutia súdu prvej inštancie) a do tretice tiež to, že snahou vyvodzovať prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci hneď zo všetkých troch skutkových podstat urobených súčasťou § 421 ods. 1 CSP bez sformulovania prinajmenšom troch právnych otázok (z ktorých najmenej u jednej by šlo diskutovať o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, u druhej o jej neriešení a u tretej o pretrvávajúcom stave rozdielnosti rozhodovania) došlo k evidentnému pokusu obísť platnú procesnú úpravu a docieľiť vecné prejednanie dovolania aj bez vyvinutia zodpovedajúcej procesnej aktivity iniciátora dovolacieho konania (a so záujmom túto preniesť na dovolací súd, ktorý by hľadaním priestoru na vecné posudzovanie správnosti rozhodnutí nižších súdov podstupoval riziko uskutočnenia prakticky bezbrehého dovolacieho prieskumu priechiaceho sa aktuálnej procesnej úprave i novej koncepcii dovolacieho konania podľa CSP). Pokiaľ sa napokon dovolateľ snažil presvedčiť o nevenovaní sa nižšími súdmi otázke majetkových pomerov jeho dlžníka v čase vyznačenia právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu v údajnom rozpore so závermi z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/20/2009, v takomto prípade mimo akúkoľvek pochybnosť nešlo o otázku právnú, ale skutkovú, z prieskumu na základe dovolania podľa § 421 CSP vylúčenú.

30. V prípade časti dovolania opieranej o úpravu z § 421 CSP preto namieste bolo usúdiť na nevymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu spôsobom predpokladaným v ustanovení

31. Dovolací súd preto o dovolaní ako celku rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia (keď v časti opieranej o úpravu z § 420 CSP mal takáto jeho postup základ v ustanovení § 447 písm. c) CSP a v časti opieranej o úpravu z § 421 CSP v ustanovení § 447 písm. f) CSP).

32. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania sa neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.